

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/62/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010083
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Kosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1518010083.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marcely Kosovej a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Michala Valenta, v trestnej veci obžalovaného Q. T., pre zločin prevádzachstva podľa § 355 odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátora a obžalovaného Q. T. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/8/2018 zo dňa 11.04.2018 na verejnom zasadnutí konanom dňa 02. augusta 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania Okresnej prokuratúry Bratislava V a obžalovaného Q. T., narodený XX.XX.XXXX v K., z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 4T/8/2018 zo dňa 11.04.2018 bol obžalovaný Q. T. uznaný vinným zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 25.12.2017 v presne nezistenom čase v F. neďaleko utečeneckého tábora V. do motorového vozidla zn. T. T striebornej farby, evidenčného čísla E N ktorého je vlastníkom, naložil dve osoby afganskej štátnej príslušnosti - F. Z. (56 rokov , žena), F. Q. (16 rokov, muž) a štyri osoby irackej štátnej príslušnosti - W. Q. P. (10 mesiacov, dieťa), Q. Q. P. (3 roky, dieťa), Q. P. A., narodený XX.XX.XXXX a Z. Q. A., narodená XX.XX.XXXX, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky, a ktoré boli bez dokladov totožnosti a bez udelených platných víz, ktoré by ich oprávňovali na vstup na územie Slovenskej republiky a za prisľúbenú finančnú odmenu najmenej vo výške 700,- €, ktoré mal dostať po príchode do Spolkovej republiky Nemecko, tieto osoby v predmetnom motorovom vozidle na plánovej ceste do Spolkovej republiky Nemecko dňa 25.12.2017 asi o 01.20 hodine previezol cez starý hraničný priechod Čunovo - Rajka na územie Slovenskej republiky,

za čo mu bol uložený podľa § 355 odsek 3 Trestného zákona, § 36 písmeno j/, písmeno l/, § 38 odsek 2, odsek 3, § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere tri roky. Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona uložil súd obžalovanému trest prepadnutia veci, a to : motorové vozidlo značky T. T striebornej farby, M. E N 1 kus nemecké osvedčenie o evidencii vozidla č. L-S-X-XXX/XX-XXXX od vozidla T., M. LKO 1 kus mobilný telefón značky Q. D.: XXXXXXXXXXXXXXXX so silikónovým puzdrom na mobil a ornamentmi na zadnom kryte a 1 kus SIM karta číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX mobilcom. Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona, okresný súd vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor čo do výroku o treste uloženom obžalovanému ako aj obžalovaný rovnako do výroku o treste.

Prokurátor v dôvodoch odvolania uviedol, že uložený trest považuje s prihliadnutím na okolnosti prípadu za neprimeraný. Ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona obsahuje štyri podstatné atribúty - 1. okolnosti prípadu alebo 2. pomery páchatel'a, 3. použitie trestnej sadzby podľa zákona je neprimerane prísne a 4. na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Atribúty uvedené v bodoch 3 a 4 musia byť splnené súčasne (viď spojka „a“) a ich aplikácia je možná len vtedy, ak sú splnené atribúty uvedené v bode 1 alebo 2 (prípadne 1 a 2). Pre okolnosti prípadu, treba brať do úvahy také mimoriadne okolnosti skutku, ktoré odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Konkrétny prejednávany prípad je však klasickým trestným činom, premyslene páchaným, takže dôvod na mimoriadne zníženie trestu z tohto dôvodu neexistuje. Pre pomery páchatel'a treba brať do úvahy také mimoriadne okolnosti osoby páchatel'a, ktoré odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. V konkrétnom prípade však v spise nie je žiaden podklad, ktorý by odôvodňoval mimoriadne hľadieť na osobné pomery obžalovaného inak, než na každého bežného občana. Argument súdu, že uložené tresty sú primerané k závažnosti spáchaného zločinu teda neobstojí, zvlášť pokiaľ na druhej strane žiadnym spôsobom neuvádza, prečo by použitie stanovenej trestnej sadzby v danom prípade neprimerane prísne malo byť.

K samotným okolnostiam prípadu prokurátor uviedol, že obžalovaný sa takéhoto konania zrejme nedopustil po prvýkrát, premyslene sa snažil zahľadiť svoje stopy a prevádzaným osobám sa vyhrážal pomstou, ak ho usvedčia. Následkom stíhaného trestného činu je umožnenie neoprávneného prekročenia slovenskej štátnej hranice šiestim osobám, ktoré sa v súčasnosti pohybujú na území Európy bez znalosti slovenských štátnych orgánov o ich aktuálnej polohe či činnosti. Z výsluchu imigrantov vyplýva, že obžalovaný veľmi presne vedel, ako konať tak, aby šanca na jeho dosiahnutie ako nelegálneho prevádzateľa bola minimalizovaná. To všetko sponchyňuje nie len tvrdenie obžalovaného, že takéhoto konania sa dopustil prvýkrát, ale aj záver súdu, že v minulosti viedol riadny život, ktorý nekriticky prijal na základe čistého registra trestov v SR.

Okresný súd v danom prípade nie správne vyhodnotil dôkazy súvisiace s výrokom o treste. Aj s prihliadnutím na tieto skutočnosti má prokurátor za to, že súd pri rozhodovaní o uložení druhu a výšky trestu náležitým spôsobom nezohľadnil okolnosti tohto konkrétneho prípadu a neodôvodnene a bez podloženej argumentácie uložil obžalovanému trest, ktorý je neprimerane mierny, zjavne bez potenciálu naplniť požadovaný preventívny, výchovný a represívny účel. Navrhol preto, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a zároveň vo veci sám rozsudkom rozhodol uložením primeraného trestu odňatia slobody v rámci Trestným zákonom stanovenej a prevahou poľahčujúcich okolností upravenej trestnej sadzby (7-9 rokov) so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia spolu s trestom prepadnutia zaistených vecí totožným s rozhodnutím okresného súdu.

Obhajca obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že V prvom rade chcem uviesť, že výrok o vine ako aj výrok o uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody považujem za zákonný, správny a spravodlivý zohľadňujúci základné zásady ukladania trestov ako aj individuálnu a generálnu prevenciu. Odvolanie smeroval vždy len proti výroku o prepadnutí veci. Tak ako som uviedol pri svojej záverečnej reči, motorové vozidlo T. T., evidenčného čísla E., N som zakúpil spoločne so svojou snúbenicou za účelom zlepšenia našej situácie. Predmetné vozidlo nebolo absolútne žiadnym pozmeňované alebo upravované na účely páchania trestného činu. Ako som už uviedol, toto vozidlo do dnešného dňa nebolo z mojej strany uhradené a stále sa spláca.

Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o prepadnutí veci - motorového vozidla T. T evidenčného čísla E N nemecké osvedčenie k tomuto vozidlu.

Okresný súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o treste dôvodil, že oboznámil odpis registra trestov obžalovaného, z ktorého vyplýva, že tento nebol doposiaľ na území Slovenskej republiky súdne trestaný, ako aj osvedčenie o evidencii vozidla zo dňa 14.12.2017, zápisnicu o vydaní veci zo dňa 25.12.2017, z ktorej vyplýva, že obžalovaný vydal mobilný telefón značky Q. so Q. kartou a silikónovým puzdrom a nemecké osvedčenie o evidencii vozidla T. T M. E. XXX, ako aj ponuku záruky za nápravu páchatel'a. V súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona prihliadol aj k pomeru a miere závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na strane obžalovaného, pričom zistil u neho dve poľahčujúce okolnosti, konkrétne, že pred spáchaním skutku viedol riadny život (§ 36 písmeno j/ Trestného zákona) a priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval (§ 36 písmeno l/ Trestného zákona). Priťažujúca okolnosť nebola u obžalovaného zistená. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené okolnosti podľa § 355 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, § 36 písmeno j/, písmeno l/ Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere tri roky. Okresný súd u obžalovaného aplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu a teda znížil mu trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá je pri

tomto zločine stanovená na sedem až desať rokov. Pri aplikácii tohto zmierňovacieho ustanovenia súd uložil obžalovanému trest v zmysle § 39 odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, z ktorého vyplýva, že pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň 5 rokov. Obžalovaný Q. T. doposiaľ nebol súdne trestaný, spáchanie trestnej činnosti priznal a túto úprimne oľutoval a podľa názoru súdu vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery obžalovaného postačí na jeho nápravu a prevýchovu trest kratšieho trvania, a to vo výmere tri roky. Takto uložený trest postačí podľa okresného súdu aj na zabezpečenie ochrany spoločnosti. Na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko tento nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Zároveň obžalovanému uložil i trest prepadnutia vecí použitých na spáchanie trestného činu a to motorového vozidla značky T. T., nemeckého osvedčenia o evidencii vozidla, mobilného telefónu značky Q. so silikónovým puzdrom a Q. kartou, s tým že vyslovil, že ich vlastníkom sa stáva štát. Z vykonaného dokazovania v predmetnej veci vyplýva, že tieto veci boli použité na spáchanie trestnej činnosti obžalovaným.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižava odvolania podaného okresnou prokuratúrou. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste, uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v základnej zákonnej trestnej sadzbe sedem až desať rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže neboli splnené podmienky na aplikáciu § 39 Trestného zákona, ako aj trest prepadnutia vecí tak, ako bol okresným súdom správne uložený. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného uviedol, že sa plne pridrižava písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil výrok o treste prepadnutia vecí, a to konkrétne osobného motorového vozidla. Výrok o nepodmienečnom treste uloženom obžalovanému vo výmere tri roky považuje za zákonný, správny a spravodlivý, zohľadňujúci účel trestu ako aj pomery obžalovaného. Obžalovaný sa už v prípravnom konaní plne priznal, svoje konanie oľutoval, napomáhal orgánom činným v trestnom konaní, dobrovoľne sprístupnil heslo na mobil, na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, viedol pred spáchaním skutku riadny život a navyše sa za neho zaručili ďalšie štyri osoby. Navrhol preto odvolanie prokuratúry zamietnuť.

Obžalovaný Q. T. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižava toho, čo uviedol jeho obhajca a vyjadril ľútosť nad tým, čo sa stalo.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 odsek 1 Trestného poriadku), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 odsek 1 Trestného poriadku), zároveň podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku obžalovaným a prokurátorom, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na hlavnom pojednávaní okresný súd umožnil urobiť obžalovanému vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 Trestného poriadku a nasledujúce. Obžalovaný bol poučený podľa § 257 Trestného poriadku, bol poučený o neodvolateľnosti priznania. Obžalovaný následne urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania žalovaného skutku. Súd následne obžalovanému položil otázky podľa § 333 odsek 3 písmeno c/, d/, f/, g/ h/ Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný odpovedal zhodne „áno“. Následne uznesením prijal vyhlásenie obžalovaného a vyhlásil, že dokazovanie o skutkových zisteniach sa nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pri preskúmaní napadnutého rozsudku akceptoval, že nebolo možné podať odvolanie v rozsahu vyhlásenia obžalovaného o vyhlásenej vine a odvolací súd obmedzený revíznym princípom, preskúmaval napadnutý výrok o treste a konanie mu predchádzajúce, pretože odvolanie obžalovaného a prokurátora bolo podané proti výroku o treste.

Vo vzťahu ku konkrétnym odvolacím námietkam prokurátora proti rovnakému výroku, odvolací súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pri úvahe o druhu trestu a jeho výmery vychádzal zo všeobecných zásad uvedených v § 34 odsek 4 Trestného zákona a z účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona, zohľadnil závažnosť činu pre spoločnosť, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie a pohnútku, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy ako i okolnosti jeho spáchania.

Pokiaľ ide úvahy vedúce k uloženiu síce trestu nepodmienečného avšak aplikujúc ustanovenie o mimoriadnom znížení dolnej hranice upravenej trestnej sadzby krajský súd uvádza, že mu nie je zrejmé, z akých dôkazov vykonaných v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní vychádzala okresná prokuratúra, keď namietala použitie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l/ trestného zákona. Dedukovať zo spôsobu spáchanie trestného činu, napriek registru trestov Slovenskej republiky bez záznamu, že obžalovaný sa už musel v minulosti dopustiť obdobného konania, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je len konštruktom prokurátora. Na druhej strane mal okresný súd aplikovať aj ustanovenie § 36 písmeno n/ trestného zákona. Vyššie uvedený postoj obžalovaného totiž napĺňa aj túto poľahčujúcu okolnosť, ktorú je potrebné posudzovať v každom konkrétnom prípade individuálne aj v kontexte vyhlásenia viny a postoja obžalovaného. Napomáhanie pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel pomáhal tým orgánom, ktoré sú na to učené, pričom medzi tieto patrí jednak polícia, prokurátor (obžalovaný v prípravnom konaní po dobrovoľne sprístupnil heslo na svoj mobil), ale rozhodne aj súd, pretože ťažisko dokazovania sa pri dodržaní zásady ústnosti a bezprostrednosti, sústreďuje práve na hlavné pojednávanie. Len dôkazy vykonané zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní môžu byť podkladom na rozhodnutie o podanej obžalobe zo strany prokurátora. Obžalovaný teda svojim postojom podstatne „uľahčil“ prácu súdu pri vykonávaní dokazovania. Uvedené pochybenie okresného súdu však nebolo dôvodom na zmenu výroku napadnutého rozhodnutia o uloženom treste, keďže okresný súd správne aplikoval zmierňovacie ustanovenie § 39 Trestného zákona a to s poukazom na pomery páchatel'a.

Aj krajský súd zastáva názor, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody hoci len na spodnej hranici upravenej sadzby by bolo neprimerane prísne a akcentovala by sa represívna stránka trestu bez zohľadnenia individualizácie ukladania trestu.

Pokiaľ ide o dôvody odvolania obžalovaného, tieto nebolo možné akceptovať. Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla je iba obžalovaný, čo nevyklučuje participáciu ďalšej osoby v podobe finančnej na kúpe tohto vozidla, avšak táto skutočnosť nemá vplyv podľa zabezpečených dokladov na výlučné vlastníctvo obžalovaného k vozidlu.

Uloženie kombinácie trestu nepodmienečného vo výmere tri roky a trestu prepadnutia veci, ktorá bola použitá na spáchanie žalovaného trestného činu je trestom zákonným a spravodlivým.

Správne okresný súd rozhodol, keď zaradil obžalovaného pre výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním trestnej činnosti v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

Krajský súd obom odvolateľom pripomína, že trest je opatrením štátneho donútenia, ktorý sa ukladá páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personalita trestu), je následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Základnou funkciou trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred páchatel'mi, ktorá sa uskutočňuje jednak prvkom donútenia a jednak prvkom výchovy. Pri ukladaní trestu osobu páchatel'a treba vyhodnotiť vo všetkých súvislostiach i z hľadiska prognózy jeho budúceho vývoja správania v spojitosti so spáchaným trestným činom, významný je spôsob života a správanie sa obžalovaného, či jeho postoj k spáchanému trestnému činu.

Záverom teda odvolací súd uzatvára, že vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu výrokov napadnutého rozsudku o uloženom treste, odvolanie obžalovaného a prokurátora ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.